

“waar zijn alle mensen?” coronavirus 2020....

Het was bijzonder hoe snel we het bedrag voor zeep, desinfecterende middelen, mondkapjes en waterhandwasbakken bij elkaar hadden.

Wij zijn gaan inkopen, dat is niet eenvoudig. De aanvraag voor het formulier om de weg op te gaan zou minstens 48 uur duren. Maar uit betrouwbare bronnen blijkt dat onze aanvraag wel eens heel lang zou kunnen duren... (en veel zou kunnen kosten!?) De reden? De noodzaak? Er is nog heel lang zeep nodig... dus kan het uitgesteld worden...

We laten onze creatieve gedachten de vrije loop met twee meter tussenruimte. Vrachtwagens krijgen sneller de vergunning, zij moeten immers het noodzakelijke werk kunnen doen. Een vrachtwagen met chauffeur huren dus. We gaan per app op zoek naar iemand die zijn vrachtwagen aan ons zou toevertrouwen. Dat blijkt moeilijk. Duur, veel te duur... en de bijrijder, wat een van ons zou moeten zijn, zou niet zo makkelijk dat vervoersbewijs kunnen krijgen.

Een van ons moet naar de bank om geld te halen en zou dan ook de inkopen kunnen doen.

Een andere mogelijkheid is meerijden met een vrachtwagen die hier de vis komt halen.. En dan op naam en papieren van de bijrijder meerijden.

Een goed plan, maar hoe kom je terug met alle bagage? En hoe komt de echte bijrijder terug?

Misschien bij de Gezondheidspost de ziekenwagen lenen. Die zullen ze waarschijnlijk niet aanhouden? En wij hebben destijds de ziekenwagen geschonken.

Maar wat als hij nodig is als wij ermee weg zijn?

Dus onze eigen truck wordt toch maar ingeschakeld. Papieren mee van de bank, papieren en folders over de voorzorgen voor het coronavirus. De oproep aan de betrokkenen in Nederland om geld voor zeep te storten. Het bewijs van de bank, dat het geld beschikbaar is. Alles vertaald in het Frans, gestempeld en voorzien van handtekeningen. De officiële papieren van Silent Work Nederland en die van Senegal. Alles in een mooie oude maar indrukwekkende map.

En ja, ik zou meegaan als bewijs van Silent Work Nederland, de meeste politie en gendarmerie die op de posten staan bij elke kruising voor controle kennen mij, en dat zou misschien helpen?

Maar... er zouden nu veel meer militairen op de posten staan en die kennen mij niet. Zij zien mij als een coronagevaar, ik kom immers zichtbaar uit Europa??

Dus Abdou gaat gewapend met cheques, alle papieren, een esculaap op de voorruit, een mondkmasker op, zakjes thee en suiker voor de stopposten, met goede moed op pad. En jawel, het lukt, hij komt terug met onze truck vol bagage (en flessen schoon drinkwater).

De zeep heeft hij besteld en wordt bezorgd in de shop in Fass, zodat onze dorpelingen ook een beetje profijt hebben van de inkopen. We verdelen die administratief over zoveel mogelijk verschillende marktstalletjes, die weliswaar afgesloten en afgedekt zijn, maar we kennen de eigenaressen.

Met paard-en-wagens worden een voor een de dozen zeep en desinfecterend middel bij ons afgeleverd.

De voermannen komen aarzelend ons erf op. Ze vragen zich af, zoveel zeep... klopt dat wel??

We hebben hier immers niemand ingelicht over het project, uit voorzorg dat we ons plan niet konden waarmaken.

De dozen worden met veel enthousiasme overgegooid om de twee meter afstand te kunnen bewaren. En... omdat het leuk is!

De paarden krijgen water en de voermannen een blok zeep.

De volgende dag sorteren we alles per dorp. De eerste paard-en-wagen vertrekt naar Keur Samba Dia.

Abdou spreekt het dorps hoofd aan, maar deze kijkt niet op of om, geeft geen antwoord op zijn vragen. De locoburgemeester die het dorps hoofd zou informeren over onze komst bleek net als wij geen netwerk te hebben. En zo was de app niet aangekomen.

Sinds de uitbraak van corona heeft ieder dorps hoofd een telefoon om hulp te kunnen inroepen als er verdacht zieke personen zijn. Ook hebben zij de opdracht alle mensen die niet tot hun dorp behoren buiten hun dorp te sluiten. Zo ook Abdou... Die praat als Brugman, gaat zitten, staan, weer lopen, opnieuw begroeten, wijst naar de paard-en-wagen, maar niets helpt. De man blijft zwijgen en gaat meer voorovergebogen zitten bidden.

Ik zie uit de verte dat het zo wel erg lang zou kunnen duren voor we onze zeep etc. kunnen afleveren.

Ik loop een klein stukje het erf op en zwaai naar de kinderen die uit de zon onder een afdak zitten.

'Het is Woodi!!!', hoor ik hen roepen, 'het is Woodi', klinkt het nu in koor. Er gaat een zucht van opluchting door het dorp. Nu ook het dorps hoofd mij ziet, groet hij mij met twee handen in elkaar geslagen in de lucht: 'welkom, welkom'. Er worden oude en minder oude herinneringen opgehaald. De zeep, de bakken, de dozen met de desinfecterende vloeistof en de maskers worden uitgeladen.

De gevisualiseerde vellen met informatie over voorzorg voor het coronavirus worden uitgedeeld.

Voorzichtig komen de vrouwen hun huizen uit. Iedereen blijft op afstand en de dorpsoudste en het hoofd van het dorp

kijken geroerd toe. Er moeten foto's komen en de sfeer is bijna feestelijk!
We steken onze handen op en vertrekken. Blij en tevreden met de actie!

Voor nieuwe betrokkenen bij Silent Work:
Silent Work is opgericht door mevrouw Wiljo Woodi Oosterom in 2000
en ingeschreven bij de kamer van Koophandel.

Silent Work werkt voor de vergeten kinderen van Afrika en zorgt in
ontoegankelijke gebieden voor:

- Schoon drinkwater,
- Gezonde voeding (landbouw),
- Gezondheidszorg,
- Onderwijs en
- Werkgelegenheid

En vergeet daarbij het dove en/of gehandicapte kind niet.

www.silentwork.org

IBAN:NL29 RABO 0356 918890

